

வைரமுத்துவின் கள்ளிக்காட்டு இதிகாசத்தில் காட்டப்படும் உயிரினங்கள் மீதான அன்பு

இரா. சசிகலா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, சோகா இகேதா கலை மற்றும் அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி, சென்னை-600099, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Vairamuthu's Love for the Creatures Shown in the Kallikattu Ithikasam

R. Sasikala a, *

^a Department of Tamil, Soka Ikeda College of Arts and Science for Women, Chennai-600099, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
sasibasnika@gmail.com

Received: 14-12-2021
Revised: 20-04-2022
Accepted: 04-05-2022
Published: 29-07-2022

ABSTRACT

Love is something that can be in everyone's heart. Even omniscient animals are bound by love. Only love can identify a rational human being. A thing can create and destroy. Love has the power to execute all things. Yes, a word that rules the world Love is exchanged by many different kinds of human beings. Such human beings are nurtured by virtues. The love between human beings starts and rises worldwide. Similarly, human beings love other living beings as well. The purpose of this article is to explore how the status quo of love is shown in the Cactus Epic. Man is a social animal. Sociologists want to show human beings as human beings. This situation does not show human beings as human beings but as animals. The reason for this is the changes that can take place in the context of time and the transition from the human condition to the animal. It is understood that there is no such thing as love. If love is in the state of a man forever he will not become an animal. Love in life is the foundation of life that carries us to the end of our lives with discipline.

Keywords: Love, Kallikattu Ithikasam, Vairamuthu, Animals, Birds, Plants

முன்னுரை

அன்பு அனைவர் உள்ளத்திலும் இருக்கக்கூடியது. ஐந்தறிவு உள்ள விலங்குகள் கூட அன்பிற்குக் கட்டுப்படுகின்றன. பகுத்தறிவு படைத்த மனிதனுக்கு அன்பு மட்டுமே அடையாளம். அன்பால் ஒரு விஷயத்தை ஆக்கவும் முடியும் அழிக்கவும் முடியும். அன்பு நினைத்தால் அனைத்தையும் செயல்படுத்தக் கூடிய வலிமை இருக்கின்றது. அந்த அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் வைரமுத்துவின் கள்ளிக்காட்டு இதிகாசத்தில் அன்பு எப்படிக் கையாளப்பட்டுள்ளது என்பதனை மையமாக வைத்து இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

அன்பின் வெளிப்பாடு என்பது ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான வகையில் அன்பை வெளிப்படுத்துகின்றார்கள். அதை வெளிப்படுத்தும் விதத்தின் அடிப்படையில்தான் அவர்களுக்குத் திரும்பக் கிடைக்கின்றது. கள்ளிக்காட்டு இதிகாசத்தில் எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பைக் காட்டி உள்ளனர். தொல்காப்பியத்தில் உயிர் வகைகளை ஆறு வகைகளாகப் பாகுபாடு செய்கின்றார். மெய்யினால் உணரும் உணர்வுடைய புல், மரம் முதலியவற்றை ஓரறிவு உயிர்களாகக் கூறுவர். ஓரறிவு உயிர்களைத் தொல்காப்பியர் இரண்டாகப் பகுத்துக் காண்கின்றார். ஒவ்வொரு உயிருக்கும்

இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். தொல்காப்பியத்தின் பொருளதிகாரத்திலுள்ள மரபியல் பகுதியில் இந்த நூற்பா இடம்பெற்றுள்ளது.

'ஓன்றறிவு அதுவே, உற்று அறிவதுவே,
இரண்டறிவு அதுவே, அதனொடு நாக்கே,
மூன்றறிவு அதுவே, அவற்றொடு மூக்கே,
நான்கறிவு அதுவே, அவற்றொடு கண்ணே,
ஐந்தறிவு அதுவே, அவற்றொடு செவியே,
ஆறறிவு அதுவே, அவற்றொடு மனனே,
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே.'

இவற்றின் அடிப்படையில் அன்பை வகுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு உயிரினத்திற்கும் எப்படி அன்பு காட்டப்பட்டுள்ளது என்பதனைப் பார்ப்போம் (Subramanian, 2000).

மனிதர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அன்பு

மனிதன் ஒரு சமூக விலங்கு என்பர் சமூகவியலாளர்கள். மனிதர்களை மனிதர்களாகக் காட்டுவது இந்தச் சார்பு நிலையும். இதனை மனிதநேயம் என்றும், மனிதம் என்றும் குறிப்பிடுவர். மனிதம் போற்றும் சில நிகழ்வுகள் பதிவு செய்யப் பெற்றுள்ளன. கிராமங்களில் விஷப்பூச்சிகளின் தீண்டல்கள் அடிக்கடி நிகழும். அதற்கான உடனடித் தீர்வாகக் கடிபட்ட இடத்தில் சுண்ணாம்பினைப் பூசுவர். அதே நேரத்தில் மாலை ஆறுமணிக்கு மேல் சில பொருட்களைக் கிராமங்களில் வீட்டிற்கு வெளியே கொடுக்க மாட்டார்கள். இந்நிலையில் மனிதம் உயிர் பெறுவதனை வைரமுத்து, "செல்லத்தாயி! செல்லத்தாயி! கிழவிக்குப் பூரான் கடிச்சிருச்சு வெடுக்வெடுக்கினு வெசம் ஏறுது. கடிவாயில வைக்கணுமாம், சுண்ணாம்புக்குடு.. சுண்ணாம்பு" திடுக்கிட்டாள் செல்லத்தாயி கொடுக்கக்கூடாது சாஸ்திரப்படி. ஆனால் சாஸ்திரம் தள்ளிவைத்துத் தர்மம் காத்தாள். ஓடிச்சென்று சுண்ணாம்புச் சட்டியில் சுட்டுவிரல் விட்டழுத்தி கொள்ளைச் சுண்ணாம்பு கொடுத்தனுப்பினாள்" என்று பதிவு செய்கிறார் (Vairamuthu, 2002).

தன் காதலி மற்றொருவனை மணந்து அவனும் இறந்து போக அவளுடைய அப்பாவும் சில நாளில் இறக்க, அதனை நினைந்து நினைந்து அவளது அம்மாவும் இறந்துபோக, எந்தவித ஆதரவும் இல்லாமல் அனாதையாக நின்றவளைக் கண்டு மனிதம் விழித்தெழும் பேயத்தேவர் என்கிற கதாப்பாத்திரம் தன் வீட்டிற்கே அழைத்து வருவதனை "கேட்டுக்கடி அழகம்மா. இன்னிக்கிருந்து இவளும் நம்ம குடும்பத்தில் ஒருத்தி. நீ குடிக்கிற கஞ்சியில கொஞ்சம் இவளுக்கும். நான் மொதல்ல செத்தா நீங்கக் கூடி என்ன தூக்கிப் போடுங்க. நீங்க மொதல்ல செத்தா நான் தூக்கிப் போடுறேன்" என்று குறிப்பிடுவதே காதலை விடவும் மனிதமே உயர்ந்து நிற்பதை உணர முடிகிறது (Vairamuthu, 2002).

இவற்றிற்கும் மேலாகத் தன் கணவனின் காதலி என்று அறிந்தும் அனாதையாக்கப்பட்ட நிலையில் தம்மைப் போன்ற பெண் என்று மட்டுமே கருதி அவளைத் தன்வீட்டில் அனுமதிக்கும் நிலையினை "எந்திரியாத்தா...எந்திரி. நீ எதச் சொல்ல நெனக்கிறியோ அத முப்பது வருசத்துக்கு முன்னாலேயே எங்கிட்டச் சொல்லிருச்சு எஞ்சாமி" கீழே விழுந்து கிடந்தவளைச் சேர்த்து அள்ளினாள் அழகம்மாள்" என்று பெண்ணின் உயர் மனதைக் காட்டி விடுகிறார் (Pamayan, 2018).

தன் அம்மா மறுமணம் செய்து தன்னை விட்டுச் சென்றதைத் தாங்க முடியாமல் தற்கொலைக்கு முயலும் நிலையில் அவனைக் காப்பாற்றுவது மனிதத்தின் பொருட்டே ஆகும். இதனை "மொக்கராசை மூக்கில் குத்தி மூர்ச்சையாக்கித் தோளில் ஏற்றிக் கரைசேர்த்தான் காவல்காரன். முகத்தில் டார்ச் அடித்தான் ஒருவன் "ஏய்! நம்ம பேயத்தேவர் பேரன் மொக்கராசு. இப்பதானப்பா இவக ஆத்தாளுக்குக் கூடக் கல்யாணமாச்சு" இடுப்பில் கட்டியிருந்த கயிற்றைச் சாட்சிவைத்து அவன் தற்கொலைக்கு வந்தவன் என்பதனை அனுமானித்துத் தலைகீழாய் கவிழ்த்துத் தண்ணீர் கக்கவைத்துப்

பேயத்தேவர் வீட்டில் கொண்டு சேர்த்தபோது ஊரே கூடிவிட்டது” என்று காட்டுகிறார். இத்தகைய மனிதர்களின் மனிதத்தின் காரணமான உதவிகளால் தாம் கிராமங்கள் மனிதத்தின் பிறப்பிடமாய் இருக்கின்றன (Vairamuthu, 2002).

தாவரங்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அன்பு

கிராமங்களில் உள்ள உழவர்கள், விவசாயிகள் அனைவருமே தாவரங்கள் மீது அதிக அன்பும் அக்கறையும் காட்டுவார்கள். அதனடிப்படையில் “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம் தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்” என்றார் வள்ளுவர் உழவு செய்கின்ற உழவர்களை நாம் பின்தொடர வேண்டும் என்ற கருத்தைத் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார். விவசாயம் மட்டுமல்ல பூ, செடி, கொடி அனைத்து வகையான தாவரங்களையும் பாதுகாத்து, அக்கறையுடன் பேணிக்காக்கும் வந்தனர் (Velupillai, 1966).

தாவரங்கள் (பயிர்கள்) என்றாலே விவசாயிகளின் வாழ்வு என்று அர்த்தம். பயிர்களில்லா விவசாய வாழ்வு இல்லை. வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடிய வள்ளலாரை விடவும் வாடிப்போவது நம் விவசாயிகள் தாம். இதனைப் பாதுகாத்து அதற்குத் தேவையானவற்றைச் செய்யும் விவசாயி குறித்து “மட்டைக்குள்ள இருந்த வண்டு புழு பூச்சிகளையெல்லாம் எடுத்துவிட்டாரு. பெறகு மேல் மட்டையப் புடிச்சிக்கிட்டு கீழ்மட்டையில் கால் வச்ச பலங் கொண்டமட்டும் மிதிச்சக் குதிச்சாரு. இருகிக் கெடக்கிற மட்டைக விரியணுமாம் கலகலன்னு காத்தாடணுமாம். குறுமணலையும் வேம்பம் பிண்ணாக்கையும் கலந்து மயக்கம் போட்டுக் கிடக்கிறவன் மூஞ்சியில் தண்ணி தெளிக்கிற மாதிரி மட்டைக்குள்ள அடிச்சாரு” என்கையில் விவசாயி எங்ஙனம் மரங்களைப் பாதுகாத்தனர் என்பது புலனாகிறது (Vairamuthu, 2002).

சில மரங்கள் சந்ததிகள் தாண்டி நிலை பெற்றிருக்கும். அதன் பயன் கருதி மட்டுமல்ல அதன் இருப்பு தவிர்க்க முடியாததாகி அதுவே தெய்வமாகும் நிலையையும் எட்டிவிடுகிறது. அந்நிலை குறித்து “பொழுது மசங்க அங்கே அடைய வரும் கிளிகள் பறந்து பறந்து பாடும் போதும் பலிஞ்சடுகுடு ஆடும் போதும் புளியமரமே குரலெடுத்துப் பேசுவதாய்த் தோன்றும். சாலையை ஒட்டித் தோட்டத்தோடு சேர்ந்திருப்பதால் பேயத்தேவர் அந்த மரத்தைக் குலத் தெய்வமாகக் கும்பிட்டு வந்தார்” என்று பதிவு செய்கிறார். அணைத் தண்ணீர் வந்து விளைந்த பயிர்களெல்லாம் மூழ்கப் போகும் நிலையில் ஒரு விவசாயியின் மனம் தாங்கிக் கொள்ளுமா? தாங்க முடியா விவசாயியின் நிலையினை (Vairamuthu, 2002),

“தெக்குத்தோட்டம்

வெளைஞ்சு நிக் குது கம்பங்காடு.

கடைசி அறுவடை

பேயத்தேவரு கண்ணுல கண்ணீரு.

நடுங்குது ஈரக்கொல: ஒடுங்குது உசுரு”

எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் அணையின் நீர்மட்டம் ஊரையே முழுகிவிடும் என்று அறிந்தும் கதிற்றுவாள் கொண்டு அறுவடைக்குச் செல்லும் விவசாயியின் ஒப்புப் பாடலினை (Vairamuthu, 2002);

“சடை சடையாய்த் தானியங்க

சரஞ்சரமாத் தட்டாங்க

நச்சுன்னு புடிச்சகாடு

நாளைக்கு என்னதில்ல

கடைசி அறுவடைக்குக்

கையோட தெம்புமில்ல

கருதறுக்கும் பண்ணருவா

கழுத்தறுத்தா துன்பமில்ல”

என்று குறிப்பிடுகையில் பயிர்களின் நினைவும் அணையின் நீரில் கரைசேராமல் போகப் போகும் கடைசி அறுவடையும் விவசாயியின் மனதில் வேதனை விதைப்பதை உணர முடிகிறது (Vairamuthu, 2002).

பறவைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் அன்பு

பறவைகள் என்றாலே நாம் இயற்கையின் அழகு என்று சிலர் கருதுவர். சிலர் பறவைகளைக் கூட உணவாகச் சமைத்துச் சாப்பிடுவரும் இருக்கின்றனர். ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் தலைவன் தலைவிக்குத் தூது அனுப்பப் பறைவை இனங்களைப் பயன்படுத்தினர். இதனை,

“கருங்கால் வெண்குருகு! எனவ கேண்மதி

பெரும்புலம் பின்றே, சிறுபுன் மாலை

அது நீ அறியின், அன்புமார் உடையை

நொதுமல் நெஞ்சம் கொள்ளாது, என்குறை

இற்றாங்கு உணர உரைமதி”

பறவைகள் என்றாலே ருசி பார்க்கத்தான் அவைகளும் உயிர்கள் தாம் என அவற்றைச் சிலர் பாதுகாக்கவும் முற்படுகின்றனர் (Selvaraasu, 2005). காதையினைச் சாப்பிடப் பிடித்துச் செல்லும் காதலனிடம் கனிவாகவும் அதே நேரத்தில் கொல்லக்கூடாது என்பதனைக் காட்டும் விதமாகவும், சமைக்கக் கொடுத்த காதையினைத் திரும்ப அவரிடமே ஒப்படைக்கும் சூழலினை, “கொழ கொழன்னு கொழந்த மாதிரி இருக்குக் காடை. கொல்லமனசில்ல... குடுத்திரு” காதைய ஒப்படைச்சிட்டா கத்தாழ நாரோட” என்று பதிவு செய்கிறார் (Vairamuthu, 2002).

கிணற்றுக்கு நீரிறைக்கச் சென்ற செல்லத்தாயி கூட்டிலிருந்து கீழே விழுந்து தத்தளித்த காகத்தினைக் கூடு சேர்த்த நிகழ்வினை “கிணற்றுக்குள் கதறிப் பறந்தது காகமொன்று. கிணற்றின் உள்வட்டப் பொந்தில் அதுகட்டிய கூட்டிலிருந்து தவறி விழுந்த குஞ்சு தண்ணீரில் கிடந்தது. பதறிப் போனாள் செல்லத்தாயி “யாத் தே” என்ற நெஞ்சில் ஒருகணம் கைவைத்து நின்றாள். மிதக்கும் குஞ்சருகே வாளியை வீசினாள். என்னதான் முயன்றும் சின்னக் குஞ்சு வாளியில் சேரவில்லை. அவள் கொஞ்சங்கூட அஞ்சவில்லையே உருளையில் கயிற்றை உருவாஞ் சுருக்கிட்டுச் சரசரவென்று கிணற்றிலிறங்கினாள். குஞ்சைக் கூடுசேர்த்து காகத்திடம் ‘கொத்தும் பெத்து’ சொட்டச் சொட்டக் கரையேறினாள்” என்று காட்டுகிறார் (Vairamuthu, 2002).

கோழி போன்ற வீட்டில் வளர்க்கும் பறவைகளைச் சொத்து எனவே மக்கள் மதித்ததனை “அய்யோ! ஏன் ஆஸ்தி போச்சே!” என்று அலறினாள். “என்கோழிய எந்தநாய் தூக்குச்சோ? இல்ல எந்தத் தூமச்சீல வந்து தூக்கிட்டுப் போனானோ?” என்று திருடு போன தன் கோழி தன் சொத்தெனவும் அதனைத் திருடியவர்களைத் திட்டித்தீர்க்கும் பெண்ணைப் படைத்துக் காட்டியிருக்கிறார் வைரமுத்து. அதேபோன்று வீட்டில் வளர்க்கப் படாதகாட்டுப் பறவைகளுக்கும் இரங்கும் விவசாயியின் மனதை “வெவசாயம் பன்றது காக்காக் குருவிக்கும் சேத்துத்தான்! நம்மளும் வெரட்டிட்டா அதுக எங்கிட்டுப் போகும்?” என்று நினைப்பதாகப் பதிவு செய்கிறார் (Vairamuthu, 2002).

விலங்குகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் அன்பு

மனிதனின் முதல் முயற்சிகள் பலவும் விலங்குகளின் மூலமாகவே பரிசோதிக்கப்பட்டது. விலங்குகளைப் பழக்கப்படுத்தி அவன் தொடர்ந்து முன்னேறிக் கொண்டேயிருக்கிறான். ஏதேனும் ஒரு

விலங்கினைத் தனது வீட்டில் வளர்க்கவும் பழகிக் கொண்டான். சக்கரக் கண்டுபிடிப்பின் உச்சமாக எருதுகளைப் பூட்டியதும் தான் போக்குவரத்து உண்டானது. இத்தகைய எருதுகள் இன்றும் விவசாயத்தில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. காளைகள் உழவுக்கும் மனிதருக்கும் நண்பன் ஏதாவதொரு விதத்தில் அதன்மீது கோபத்தைக் காட்டிவிட்ட உழவனின் மனநிலையை “ரெண்டு மூணுநாளாய்ப் பேயத்தேவருக்கு அன்னந்தண்ணி செல்லவில்லை காடுகரை போகவில்லை ஏம்பத்தி கெட்டுப் போச்சே! ஏம்பத்தி கெட்டுப் போச்சே!” என்று புலம்பிக் கொண்டே இரவும் பகலும் கொட்டத்திலேயே விழித்துக் கொண்டு மாட்டின் காயத்தின் மீது கண்ணீர் விட்டுக் கழுத்தைக் கட்டி கொண்டே கிடந்தார்” என்று கூறுகையில் மாடுகளின் மீதான அன்பு புலப்படுகிறது (Vairamuthu, 2002).

பல வருடங்களாக வளர்த்த மனிதர்களை மாடுகளும் மறக்காமல் அவர்களின் வாசனைத் தேடிவருவதும் நிகழ்வதுண்டு. மாடுகளை வேறு ஒருவர் ஒட்டிக் கொண்டு போன பிறகும் அவை வீடுவந்து சேர்ந்த நிகழ்வினை, “பாதி அறுந்த கயிற்றோடு மயிலக்காளையும் பிய்த்துக் கொண்டோடி வந்த முளைக் குச்சியோடு செவலைக் காளையும் ‘வந்துட்டம்யா’ என்று கண்ணில் நீர் பெருக்கி நின்றன. “வந்துட்டங்களா... என் செல்லங்களா!” மாடுகளின் மீது விழுந்து, புரண்டு, தடவி, வருடி, அழுது, புலம்பி, அணைத்து, அரற்றி அவற்றின் வாயோடு முத்தமிட்டுப் பைத்திய நிலையில் பரவசமானார் பேயத்தேவர்” என்று கூறும்போது விலங்குகளின் மீதான அன்பின் உச்சநிலையைக் காணமுடிகிறது (Vairamuthu, 2002).

விலங்குகளில் விவசாயியின் நண்பனான மாடுகள் கன்றுகளாக இருப்பது முதல் அவை வளர்க்கப்பட்டு வருகின்றன. இவை ஒன்றின் ஒன்றாகத் தொடரும் நினைவுகளின் வழி பேயத்தேவரின் கதாப்பாத்திரம் மூலமாக வைரமுத்து “ரெண்டாளு மட்டம் தண்ணிபோகுது ‘கண்டு’ மருகுது என்ன பண்ண...? இந்த ரெண்டு தோள்ல தூக்குனேன் கன்னுக் குட்டிய ‘தண்ணியோட நான் போனாலும் பரவாயில்ல கண்டக் கரசேத்துரு சாமி’ன்னு பாரத்த சாமிமேல போட்டுக் கண்ட என் தோள்ல போட்டுக் கரைசேத்தன்டா...! அன்னைக்கி அது என் ஒடம்புல ஒட்டுனவாசன இன்னைக்கி வரைக்கும் மணக்குதடா” மாடுகள் மனிதர்கள் மீது தனது அன்பினை வெளிப்படுத்துகிறது என்றால் அவையும் தனது அன்பினைக் காட்டவே செய்கின்றன என்பதனையும் “அரைகுறையாய் அரைத்த மருந்தை எடுத்துக் கொண்டோடி மாட்டின் வாயை அகலத் திறந்து புகட்டக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் விசம் இறங்கியது. விசம் நீங்கிய மாடு அன்றைக்கு அவரை ஒரு பார்வை பார்த்ததே! இப்படி ஒரு நன்றியுள்ள பார்வை எந்தமனுசக் கண்ணிலாவது உண்டா?” என்று மாடுகளின் அன்பினையும் பதிவு செய்கிறார் (Vairamuthu, 2002).

முடிவுரை

மனிதர்கள், தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள் ஒன்றின் ஒன்றாக பிணைந்துள்ள இந்த அன்புணர்வே இன்னும் மனித இனம் நிலை பெற்றிருப்பதற்கான அடிப்படை. மனிதமில்லாத மனிதன் இருந்த மனிதன் இருப்பதலால் இந்த பிரபஞ்சத்திற்குக் கூட எந்த நன்மையும் விளையப் போவதில்லை. ஆகவேதான் சமூகம் கருதும் எழுத்தாளர்கள் மனிதத்தையும் அன்புணர்வையும் முன் வைத்து படைப்புகளைப் படைக்கின்றனர். அந்த வகையில் அமைந்தது தான் வைரமுத்துவின் கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம் எனும் புதினம் என்பது மேற் சொன்ன காரணங்களால் புலனாகிறது.

References

- Pamayan, (2018) Neithal Nila Velanmai, suzhaliyal katturai neerum valamum, The Hindu daily news paper, Chennai, India.
- Selvaraasu, N., (2005) Sanga Ilakkiyam Maruvaasippu, Kavya Pathippagam, Chennai, India.
- Subramanian, S, V., (2000) Tholkaapiyam Thelivurai, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Vairamuthu, (2002) Kallikattu Ethikasam, Thirumagal Nilaiyam, Chennai, India.
- Veluppillai, A., (1966) Tamil Varalatra Ilakkanam, Paari Nilaiyam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License